

หุเมอชีวโกมารภักจ

นางสาวลดีเป็นหญิงงามเมืองได้ไม่นาน ด้วยความประมาทไม่ได้ระมัดระวังตัว นางจึงตั้งครรภ์ขึ้นมา นางปกปิดการตั้งครรภ์ไว้จนถึงกำหนดคลอด ในวันคลอด ทันทีที่นางทราบว่าบุตรที่คลอดออกมาเป็นชาย นางก็ตัดสินใจให้เขาเอาบุตรไปทิ้งให้ตายเสียในวันนั้น เพราะมีความคิดว่า บุตรชายไม่อาจจะสืบทอดอาชีพโสเภณีของนางได้

นางสั่งให้สาวใช้คนสนิทนำลูกชายของตนใส่ในกระดังเก่าๆ นำไปทิ้งที่กองขยะ กำชับให้ระวังไม่ให้ใครรู้เห็น สาวใช้ก็ทำตามคำสั่งทุกประการ นางนำทารกน้อยไปทิ้งในเวลากลางคืนของคืนนั้น

เช้าวันต่อมา เจ้าชายอภัยพระโอรสของพระเจ้าพิมพิสาร
ซึ่งกำลังเสด็จเข้าวังผ่านมาทางนั้น เห็นฝูงการุณมล้อมบางสิ่งอยู่ จึง
ตรัสถามมหาดเล็กว่า “ฝูงการุณมล้อมอะไร”

มหาดเล็กจึงรีบเข้าไปดู เห็นทารกเพศชายอยู่ในกระดัง
มหาดเล็กจึงถือกระดังกลับมาแล้วกราบทูลว่า “ฝูงกา กำลังรุม
ล้อมทารกเพศชายอยู่พระเจ้าข้า” เจ้าชายอภัยตรัสถามว่า “ทารก
นั้นยังมีชีวิตอยู่หรือไม่” มหาดเล็กกราบทูลว่า “ทารกยังมีชีวิตอยู่
พระเจ้าข้า”

ชีวกโกมารภัจจ์

เจ้าชายอภัยจึงรับสั่งให้นำอาหารกลับไปทิ้งแล้วมอบอาหารให้แม่นมเลี้ยงดูอย่างดี ตั้งชื่อให้ว่า **“ชีวกโกมารภัจจ์”** มีความหมายว่า กุมารที่เจ้าชายทรงชุบเลี้ยงไว้

ต่อมาภายหลังเมื่อทารกนั้นเจริญเติบโตแล้วได้ศึกษาวิชาแพทย์จนเชี่ยวชาญ และได้รับการแต่งตั้งให้เป็นแพทย์หลวงประจำราชสำนักของพระเจ้าพิมพิสาร

ทารกนั้นมีทั้งบุญทั้งกรรม คือ ชนกรรมนำมาเกิดเป็นลูกโสเภณี แต่บุญบันดาลให้เจ้าชายไปเจอและนำไปเลี้ยงดูอย่างดี